ülleſs, kelle ees kuñingad ja keisrid ſeia ſanik wärriſenud ollid. Se aſſi olli nüid jo otſatuñaks läinud, kui ſedda iggaüks iſſegi arwata wõib. Se noor keiſer Karl ſe wieſs piddas nüid **1521** oña eſſimeſt rigikoggomiſſe päwa Wormſi linnas, kuhho kõik kurſürſtid, fürſtid, piiskoppid, papſti ſõñatojad ja muud ſured kokko tullid ſaddande ja tuhhandette kaupa ſelle ue keisri wallitſuſſe akkamiſſe ja ſiſſeſäedmiſſe pärraſt. Siinna kutſuti nüid ſiis ka Lutheruſt, ſepärraſt et ſe teña teggo jo otſato ſureks läinud olli ja teña ſelle pärraſt enda eeſt koſtma piddi. Luther astus reiſi peale, ehk kül teña sõbrad ſelle wasto sõitleſſid ja jo ette ärra näggid, et tedda eñam ſealt taggaſi ei lasta. Agga Luther, täis lotuſt ſe kõige wäggewaña peale ja täis kindluſt, et ükſki tõt ei wära, kostis: Ehk kui ka Wormſi linnas nõnda paljo kurradiſſid olleks, kui kattuste peal kiwwiſid, ſiis tahhan miña ſiiski ſinna minna. On ſe aſſi Juñalaſt kül teña ſiis ſeiſab, kui ka kõik ſe ilm ennaſt teña wasto pañeks; on teña inimeſteſt, mis ſiis tedda oida? Sel 4 Aprili ku päwal läksta te peale ſe keisri käſſuga, kes teña järrele tulnud olli. Se Wormſi linna olli ſe kord üks otſato ulk rahwaſt kokko langenud, kui merre wouſid iggalt poolt, ja jo peñikorem maad linna ees tullid ülle 2 tuhhat inimeſt, kui olli kuulta ſaduð, et Luther jo liggi linna olli, teñale jalla ja obbestega, ratſa ja tõllatega wasto, ſedda iñeiñimeſt nähha ſada, kes ühte niſugguſt asja julgenud olli. Linna ſades olli ſe rõhkumiñe ja rahwa ulk nõnda ſuur, et pea koſtkiltki läbbi ſada ei olnud. Sel **17** Aprili ku päwal astus Luther ſe rigi koggudusſe ette. Enne, kui ta ſiſſe astus, olli ta wäga jahmatañud ja täis murret; ſe olli ſe eſſimeñe kord, et teña ni ſure wallitſejate ette astus. Ukſe ees ſeiſis ſe waña kindral Frondsberg wahhi peal, ſe wadas iñestelledes teña peale, kopputas ta õlla peale ja ütles: mugiteñe, mugiteñe, ſa lähhed ühte wõitlemiſt piddama, mis miña ſe kõige kibbedamagi tulle ſees ei olle piddanud; ſiiski, olled ſa oña asjaga ſelge, ſiis astu ſiſſe Juñala niñel. Need sõñad tullid, ütles Luther pärraſt ſedda iſſe mittekord, kui taewaſt ja teggid mulle jõudo, kui ma jo õige ärra nõrgenud ollin. Ilmato ſali ſees istus ſe noor keiſer iſſe troni peal kroniga ta peas ja teña kõrwas pahhemal ja parremal pool kõik need **6** kurfästi, ſiis need fürſtid, piiskoppid ja muud ſured iggaüks oña au järguniſſe järrele. Luther astus keſk ſali keisri ette ja akkaſs oña kõñet. Agga ſe papſti käſk, kes ſeal ilmotſato ennaſt laiutas ja uhkuſtelles, tõstis oña ealt ja ütles, et ſiin ſe aeg ja ſe koht ei olle, ſedda asja nõnda süggawalt ſelletada, teña üttelgo ſepärraſt ükſpäiniſs lühhikeſſelt, kas wõttab teña oña õppetuſt kui ekſimiſt taggaſi, wai ei, ja kas need kõik teña kirjad on, mis ſinna laua peale ülleſs laotud ollid. Luther kostis ſelle wasto, et teña muido oña õppetuſt taggaſi wõtta ei wõi, kui teñale mitte pühhaſt kirjaſt ei näidata, et teña ekſimud on, ja kostis et need kõik teña kir-